28.11.2022

Naisjärjestöjen Keskusliiton lausunto valtioneuvoston tasa-arvopoliittisesta selonteosta

Naisjärjestöjen Keskusliitto kiittää eduskunnan työelämä- ja tasa-arvovaliokuntaa mahdollisuudesta lausua valtioneuvoston tasa-arvopoliittisesta selonteosta (VNS 5/2022 vp). Selonteon esiin nostamat teemat ovat oikeat ja perustellut ja siinä paalutetut tavoitteet kunnianhimoiset. Tavoitteisiin pääseminen edellyttää tasa-arvopolitiikan ajattelutavan muutosta.

Yleistä

Naisjärjestöjen Keskusliitto pitää tärkeänä, että Suomella on tasa-arvoselonteon myötä pitkän aikavälin strateginen näkemys tasa-arvopolitiikasta ja sille asetetut kansalliset tavoitteet. On välttämätöntä, että tulevat hallitukset luovat hallitus- ja tasa-arvo-ohjelmissaan konkreettiset toimenpiteet tavoitteiden saavuttamiseksi.

Selonteko onnistuu hyvin nostamaan esiin tasa-arvopolitiikan keskeiset kysymykset. Se päivittää tasa-arvopolitiikkamme nykypäivään ja asettaa ensimmäistä kertaa pitkän linjan kansalliset ja kansainväliset tasa-arvotavoitteet, jotka on tarkoitus saavuttaa vuosikymmenen loppuun mennessä. Selonteon mukaan Suomi pyrkii tasa-arvon kärkimaaksi sekä sosiaalisesti, ekologisesti ja taloudellisesti kestäväksi yhteiskunnaksi. Tavoite on kunnianhimoinen, eikä sitä ole vielä saavutettu.

Naisjärjestöjen Keskusliitto pitää erityisen tärkeänä, että naisten oikeudet on nostettu selonteon prioriteetiksi. Suomi on edelleen patriarkaalinen yhteiskunta, jonka valtarakenteet jättävät syrjään normista poikkeavat henkilöt, erityisesti naiset ja vähemmistöt – vammaiset, saamelaiset, romanit, maahan muuttaneet, uskonnolliset vähemmistöt, seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt – mutta myös normiin sopimattomat miehet. Liitto kiittääkin selontekoa siitä, että sen lähtökohtana on sukupuolen moninaisuus ja intersektionaalisuus eli se, että ihmisen asemaan yhteiskunnassa vaikuttaa sukupuolen rinnalla moni muukin tekijä. Antirasismin tulee olla näkyvä osa tulevaisuuden tasa-arvopolitiikkaa.

Tärkeää on, että selonteko huomioi myös toimintaympäristön muutoksen: nousevan anti-gender-liikkeen, jonka tavoitteena on heikentää jo saavutettuja ihmisoikeuksia ja tasa-arvoa, sekä kriisien eriarvoisuutta syventävän vaikutuksen. Tämä on tehnyt tasa-arvon edistämisestä viime vuosina aiempaa haastavampaa.

Tasa-arvonäkökulman on oltava entistä vahvemmin osa kaikkea politiikkaa, jotta selonteon tavoitteet saavutetaan. Selonteon ensimmäinen tavoite asettaa tavoitetilaksi, että ”sukupuolten tasa-arvo on kansallinen, eri politiikka-aloja läpileikkaava prioriteetti”. Tämä edellyttää, ettei tasa-arvon edistäminen ole ainoastaan erillistä tasa-arvopolitiikkaa, vaan osa kaikkea politiikkaa: talouspolitiikkaa, ulkopolitiikkaa, sisäpolitiikkaa, puolustuspolitiikkaa ja ilmastopolitiikkaa. Samalla tarvitaan myös aktiivista tasa-arvopolitiikkaa, sillä vielä on matkaa siihen, että naisten asema ja sukupuolten tasa-arvo kehittyisi itsestään ilman omaa erillisiä toimenpiteitä.

Tasa-arvoinen ja syrjimätön Suomi

Vaikka Suomi on monin tavoin yksi maailman tasa-arvoisimmista maista, silti sukupuolten tasa-arvo ei ole valmis meilläkään. Tasa-arvon etenemisen tahti on Suomessa hidastunut alle Euroopan keskitason, ja joidenkin tavoitteiden kohdalla otamme takapakkia.

Suomella on valtiona vastuu purkaa syrjiviä rakenteita ja varmistaa syrjinnän uhreille riittävät oikeussuojakeinot. Tällä hetkellä syrjintää kohdanneen käytettävissä olevat matalan kynnyksen oikeussuojakeinot ovat riittämättömät, ja hyvityksen saaminen syrjinnästä on aikaa vievää ja sisältää huomattavan kuluriskin. Myös tasa-arvon edistämisvelvoitteiden kattavuudessa on parannettavaa. Tasa-arvolakia on korjattu moneen kertaan pistemäisesti mutta ei uudistettu kokonaisuudessaan. Tulevalla eduskuntakaudella olisi perusteltua toteuttaa tasa-arvolain kokonaisuudistus, jossa tarkasteltaisiin erityisesti tasa-arvon edistämistä, syrjintäkieltoja sekä valvonnan ja oikeussuojakeinojen toimivuutta ja riittävyyttä. Samalla olisi syytä antaa yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnalle oikeus määrätä hyvitys syrjinnästä.

Lainsäädäntöä on kehitettävä niin, että se ei syrji ketään. Translain uudistus tällä kaudella on ollut pitkään odotettu ja ihmisoikeusnäkökulmasta välttämätön, mutta eduskunnalle annettu laki ei edelleenkään turvaa transnuorten eikä intersukupuolisten asemaa. Lainsäädäntöä on jatkokehitettävä turvaamaan jokaisen oikeus itsemääräämiseen ja

itsemäärittelyyn. Vähemmistöihin kuuluvien naisten oikeudet tasa-arvoon on turvattava laissa ja heitä on suojeltava mahdollisilta haitallisilta perinteiltä.

Tasa-arvon toteutumiseksi päätöksenteossa on välttämätöntä, että sukupuolivaikutuksien arviointi sisältyy kaikkien ministeriöiden toimialoille ja budjetointiin. Sukupuolivaikutusten arviointi tulee tehdä asianmukaisesti kaikessa päätöksenteossa ja erityisesti budjetoinnissa ja talouspolitiikassa. Tällä hetkellä ongelmia ovat sukupuolivaikutusten arviointien liian vähäinen määrä, puutteet arviointien laadussa sekä se, että arvioinnit tehdään liian myöhäisessä vaiheessa päätöksentekoprosessia. Arvioinnin on tapahduttava riittävän varhaisessa vaiheessa päätöksentekoa, arviointien laatua parannettava ja niiden laadussa havaitut puutteet korjattava. Sukupuolivaikutusten arviointien määrän nostamiselle tulee asettaa selkeät numeeriset tavoitteet.

Sukupuolten tasa-arvo ei saa unohtua kriiseissä – itse asiassa niissä tasa-arvon huomioiminen on entistäkin tärkeämpää. Tasa-arvo, demokratia ja ihmisoikeudet kulkevat käsi kädessä ja samaan suuntaan. Tuore selvitys ulkopolitiikan tasa-arvosta toteaa, että Suomen turvallisuuspolitiikka on ollut pitkälti sukupuolisokeaa. Samoin koronapolitiikka selvityksen mukaan syvensi sukupuolia eriarvoistavia rakenteita. Naisjärjestöjen Keskusliitto edellyttää tasa-arvonäkökulman selvittämistä päätöksenteossa ennakkoon myös kriisitilanteissa. Sukupuolivaikutusten selvittäminen ja ymmärtäminen parantaa samalla kriiseistä selviytymistä.

Sukupuolistuneesta väkivallasta vapaa Suomi

Naisiin kohdistuva väkivalta on Suomen laajin ihmisoikeusongelma ja keskeinen turvallisuusuhka. Suomen tulee täyttää Euroopan neuvoston yleissopimuksen naisiin kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan ehkäisemisestä eli ns. Istanbulin sopimuksen velvoitteet. Tämä edellyttää lainsäädännön kriittistä tarkastelua ja palvelujärjestelmän parantamista, mukaan lukien turvakotipaikkojen riittävän määrän, alueellisen kattavuuden ja esteettömyyden turvaamisen. Väkivaltaa kohdanneiden palvelujen rahoitus on turvattava riittävällä ja pitkäjänteisellä tavalla.

Selonteon tavoitteeseen pääsemisessä avainasemassa on väkivallan ennaltaehkäisy. Lähisuhdeväkivallan ehkäisemiseksi on säädettävä uusi laki, jolla varmistetaan kuntien, hyvinvointialueiden ja valtionhallinnon yhteistyö lähisuhdeväkivallan ehkäisyssä. Naisiin kohdistuvan väkivallan kustannukset ovat mittavat niin yksilölle kuin yhteiskunnalle. Tutkimuksen mukaan naisiin kohdistuvan parisuhdeväkivallan kustannukset ovat pelkästään terveydenhuollossa vuosittain 150 miljoonaa euroa. Uusien hyvinvointialueiden käyttöönotto on tilaisuus saada lähisuhdeväkivallan ehkäisytyö kuntoon, mutta se ei onnistu ilman lakia. Kunnissa ehkäisytyötä on tehty toistakymmentä vuotta, mutta työkaluja on otettu käyttöön hyvin epätasaisesti.

On tärkeää, että ihmiskauppa on tunnistettu sukupuolittuneen väkivallan muotona, ja että kunniaan liittyvä väkivalta on huomioitu selonteossa. Pakkoavioliitot ovat naisiin kohdistuvaa väkivaltaa, ja ne on kriminalisoitava erikseen. Avioliittoon pakotetulla tulee olla mahdollisuus avioliiton mitätöintiin. Myös digitaalisen väkivallan huomioiminen on tärkeää. Se, että väkivalta tapahtuu verkossa tai digitaalisin apuvälinein, ei tee siitä vähemmän vakavaa.

Seksuaalirikoslainsäädännön uudistus on tasa-arvon virstanpylväs, ja sen toimeenpano sukupuolinäkökulma huomioiden on tärkeää. Lainsäädännön uudistus suostumusperustaiseksi paransi naisten itsemääräämisoikeuden suojaa ja päivitti Suomen rikoslain kansainvälisiä standardeja vastaavaksi.

Lähisuhdeväkivallan sovittelusta on luovuttava ja lähisuhdeväkivalta rajattava lainsäädännöllä sovittelun ulkopuolelle. Sovittelun käyttö lähisuhdeväkivaltarikoksissa aliarvioi lähisuhteissa tehdyn väkivallan vakavuutta sekä uusintaa ja ylläpitää rakenteita, joissa naisiin kohdistuva väkivalta nähdään perheen sisäisenä asiana sekä vaarantaa uhrin ihmisoikeuksien toteutumisen.

Tasa-arvoisten osallistumismahdollisuuksien Suomi

Vuonna 2022 naiset ovat aliedustettuina poliittisessa päätöksenteossa. Eduskunnassa ei ole kertaakaan ollut sataa naista yhtä aikaa. Viime kuntavaaleissa naisten osuus nousi ensi kertaa yli 40 prosentin, ja kansallisista vaaleista vain aluevaaleissa naisten osuus on ollut yli 50 prosenttia valituista. Tämä ei kuitenkaan vastaa naisten osuutta hyvinvointialueiden henkilöstöstä (84 %). Naiset tarvitaan mukaan myös taloudelliseen päätöksentekoon. Pörssiyhtiöiden hallituksissa naisia on 31 prosenttia, hallitusten puheenjohtajina vain 10 prosenttia. Kehitys on ollut hidasta, ja sitä on joudutettava kattavilla kiintiöillä.

Vihapuhe kaventaa naisten osallistumismahdollisuuksia ja ilmaisun- ja sananvapautta. Vihapuhe ja -rikokset rajoittavat naisten lähtemistä mukaan julkiseen keskusteluun, ja osa naisista on jättäytynyt vaaliehdokkuudesta vihapuheen pelon vuoksi. Vihapuhe on sukupuolittunut ilmiö, jonka vastustamiseen valtion tulee sitoutua. Erityisen alttiita seksistiselle vihapuheelle ovat

nuoret naiset, julkisuudessa esiintyvät naiset sekä vähemmistöihin kuuluvat naiset. Tämä linkittyy laajemmin pyrkimyksiin kaventaa ja kontrolloida naisten asemaa julkisessa keskustelussa. Vihapuhe on uhka demokratialle, ja siihen on pystyttävä puuttumaan nykyistä tehokkaammin myös lainsäädännöllä, kuten maalittamisen kriminalisoinnilla. YK:n kaikkinaisen naisten syrjinnän vastaista yleissopimusta valvova CEDAW-komitea on suositellut Suomelle sukupuolittuneen vihapuheen kriminalisointia.

Taloudellisen tasa-arvon Suomi

Palkkatasa-arvo on ihmis- ja perusoikeuskysymys. Suomen työmarkkinat ovat erittäin vahvasti sukupuolen mukaan eriytyneet, minkä seurauksena palkkaero on kaventunut hitaasti: vuodesta 2006 vuoteen 2020 muutosta on tapahtunut noin neljä prosenttiyksikköä, ja välillä palkkaero on kääntynyt kasvuun. Naisten ja miesten välinen palkkaero on Suomessa yli EU:n keskiarvon. Suomi onkin saanut huomautuksia useilta kansainvälisiltä toimielimiltä perusteettomien sukupuolten välisten palkkaerojen liian hitaasta kapenemisesta. Segregaation purkamiseksi tarvitaan pitkäjänteisiä toimia vaihtuvien hankkeiden sijaan. Maahan muuttaneisiin naisiin, vammaisiin naisiin ja romaninaisiin kohdistuvaan työelämäsyrjintään ja työllistymisen haasteisiin on puututtava. Tuloerojen lisäksi myös varallisuuserot ja pääomatulot ovat hyvin sukupuolittuneita ilmiöitä.

Palkka-avoimuus on keskeinen keino perusteettomien palkkaerojen esiin tuomiseksi ja palkkatasa-arvon jouduttamiseksi. Ongelmaan on puututtava nykyistä huomattavasti tehokkaammin, sillä tällä vauhdilla palkkatasa-arvo toteutuu vasta seuraavan vuosisadan vaihteessa. Samapalkkaisuusohjelman toimenpiteiden on oltava aiempaa vaikuttavampia, ja palkkatasa-arvon kokonaisarvion tulokset on huomioitava tulevassa samapalkkaisuusohjelmassa. Palkka-avoimuutta tukevat toimenpiteet on otettava takaisin agendalle seuraavalla hallituskaudella, ja Suomen on tärkeää tukea vahvasti palkka-avoimuusdirektiivin etenemistä EU:ssa. Myös CEDAW-komitea on edellyttänyt Suomelta palkka-avoimuuden varmistamista.

Raskaus- ja perhevapaasyrjintä on edelleen valtava ongelma, josta tasa-arvovaltuutetulle tulee eniten työelämää koskevia syrjintäepäilyjä. On yleistä, että määräaikainen työsopimus jätetään uusimatta työntekijän raskauden tultua ilmi tai että työsopimus rajataan kestämään vain vanhempainvapaan alkuun. Liitto kannattaa lämpimästi tasa-arvovaltuutetun esitystä raskaus- ja perhevapaasyrjinnän ehkäisemisen ottamista tasa-arvopolitiikan painopisteeksi ja tehokkaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä syrjinnän lopettamiseksi. Tämä vaatii lainsäädäntömuutoksia.

Tasa-arvoisesti hyvinvoiva Suomi

Naisten hyvinvointi on tasa-arvokysymys. Naisten hyvinvointiin on vaikuttanut koronapandemia, joka on iskenyt naisvaltaisille aloille heikentäen hyvinvointia ja palveluita. Koronapandemian hoitovelka on purettava sukupuolitietoisella tavalla huomioiden erityisesti psyykkinen terveys ja nuorten ja naisten hyvinvointi ja mielenterveysongelmat.

Sosiaaliturvauudistus on toteutettava siten, että se edistää sukupuolten tasa-arvoa. Kuten selonteossa todetaan, suurin köyhyysriski on yksin asuvilla ikääntyneillä naisilla, yksinhuoltajilla, joista valtaosa on naisia, sekä henkilöillä, jotka ovat heikossa työmarkkina-asemassa. Lapsiperheköyhyys on huomattavaa. On välttämätöntä, että uudistuksen sukupuoli- ja tasa-arvovaikutukset arvioidaan jo valmisteluvaiheessa. Vanhentunutta ruokakuntakäsitettä on syytä tarkastella kriittisesti uudistuksen yhteydessä, sillä oletus ruokakunnan sisäisestä elatuksesta voi asettaa pienituloiset, usein naiset, erittäin hankalaan asemaan. Vuoroasuvien lasten tilanne on tärkeää huomioida kehittämistyössä.

Seksuaali- ja lisääntymisterveys ja -oikeudet, mukaan lukien oikeus aborttiin, ovat kansainvälisten sopimusten tunnustamia ihmisoikeuksia. Selonteon mukaan Suomen on varmistuttava siitä, että seksuaali- ja lisääntymisterveyteen ja -oikeuksiin liittyvät päätökset, esimerkiksi raskaudenkeskeytyksestä päättäminen, kuuluvat itsemääräämisoikeuden piiriin, ja näin onkin oltava. Eduskunnan aborttilakiin tekemät korjaukset tukevat tätä tavoitetta. Muilta osin laki on kuitenkin edelleen sekä sisällöiltään että sanamuodoiltaan vanhentunut, ja lain uudistaminen kokonaisuudessaan on välttämätöntä ensi kaudella eduskunnan edellyttämällä tavalla. Oikeus raskauden keskeytykseen olisi tärkeää turvata perustuslain tasolla.

Tasa-arvoisen työnjaon ja koulutuksen Suomi

Perhevapaauudistus on toimeenpantava siten, että Suomesta tulee maa, jossa isät käyttävät eniten perhevapaita. Toimenpiteitä on tehtävä, kunnes hoivavastuu jakautuu tasaisesti vanhempien kesken. Perhevapaista valtaosan käyttävät äidit, eikä perhevapaauudistus ole tuonut asiaan muutosta ainakaan uudistuksen voimassaolon ensimmäisinä kuukausina: Kelan mukaan noin 90 prosenttia isistä haluaa luovuttaa maksimimäärän omista päivistään äidille. Perhevapaauudistusta on tehtävä tutuksi ja tasaisemman hoivavastuun ajatusta jalkautettava työpaikoilla asenneilmapiirin muutoksella, jossa johdolla on erityinen vastuurooli.

Segregaatiota tulee purkaa varhaiskasvatuksesta lähtien panostamalla sukupuolitietoiseen kasvatukseen. Suomessa työmarkkinat ovat vahvasti jakautuneet niin sanottuihin miesten ja naisten aloihin. Työelämän segregaatio on yksi keskeisistä esteistä tasa-arvon saavuttamisessa. Peruskoulussa tehdyt oppiainevalinnat ja sen aikana muodostunut osaaminen ja kiinnostus eri oppiaineisiin vaikuttavat peruskoulun jälkeisiin koulutus- ja työelämävalintoihin vahvistaen koulutuksen ja työmarkkinoiden sukupuolenmukaista segregaatiota.

Kasvatuksen ja opetuksen sukupuoli- ja tasa-arvotietoisuus edellyttää, että jokaisella opettajalla ja muulla kasvatushenkilöstöllä on riittävä osaaminen ja valmius. Tämä vaatii opiskelijoiden kouluttamista sekä kasvattajien ja opettajien täydennyskoulutusta sukupuolesta, sukupuolten tasa-arvosta ja sen edistämisestä. Tasa-arvon edistämistä koskevat kysymykset on sisällytettävä selkeämmin opetussuunnitelmiin, jotta ne huomioitaisiin myös opettajankoulutuksessa kokonaisvaltaisesti.

Tasa-arvoa kansainvälisesti edistävä Suomi

Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikan on pyrittävä aktiiviseen ja systemaattiseen sukupuolten tasa-arvon edistämiseen. Tavoitteen toteutumiseksi Suomen tulee ottaa käyttöön tasa-arvoa edistävä ulkopolitiikka ja laatia kokonaisvaltainen ulkopolitiikan tasa-arvostrategia. Erityisen painokkaasti Suomen tulee tavoitella edistystä niissä teemoissa, joilla on tällä hetkellä kansainvälisesti vähän tukijoita. Näitä ovat esimerkiksi seksuaali- ja lisääntymisterveys ja -oikeudet, sukupuolen moninaisuus sekä intersektionaalinen lähestymistapa, joka huomioi sukupuolen lisäksi mm. vammaisuuden, iän, etnisyyden ja uskonnon. Suomen tulee jatkaa UN Womenin vahvana tukijana. Kehityspolitiikassa tasa-arvon edistäminen on nostettava ykkösprioriteetiksi.

EU:ssa Suomen tulee toimia sen edistämiseksi, että sukupuolten tasa-arvo valtavirtaistetaan unionin linjauksiin ja tasa-arvoa poikkileikkaavana periaatteena vahvistetaan EU:n päätöksenteossa. Suomen on tärkeää edistää Istanbulin sopimuksen ratifiointia EU-tasolla ja kunnianhimoista tasa-arvopolitiikkaa mm. palkka-avoimuuden ja naisiin kohdistuvan väkivallan direktiivien osalta. Suomen tulee vaatia EU:n kauppa- ja investointisopimuksiin sitovia sääntöjä ihmisoikeuksien ja työntekijöiden oikeuksien turvaamisesta ja varmistaa, että myös EU:n nykyisiä kauppasopimuksia ja niiden säädöksiä sovelletaan tasa-arvoa ja ihmisoikeuksia tukevalla tavalla.

Ilmastonmuutos vaikuttaa yhä enemmän kaikkeen toimintaamme, ja koska se tapahtuu sukupuolittuneessa maailmassa, myös sen vaikutukset ovat sukupuolittuneita. Selonteossa ilmastonmuutoksen sukupuolivaikutukset huomioidaan kansainvälisessä työssä, mutta on hyvä huomata, että ilmastonmuutos vaikuttaa myös meillä Suomessa. Sukupuolinäkökulma on otettava huomioon siis myös kansallisessa ilmastopolitiikassa.

Toimeenpanosta

Selonteon tavoitteet ovat kunnianhimoiset, joten niin on oltava myös toimeenpanon keinojen. Tarvitaan uusia ja aiempaa tehokkaampia tasa-arvotoimia. Hyvä perustyö ei riitä, sillä vaikka suunta onkin monen tavoitteen suhteen ollut oikea, vauhti ei riitä. Aikaa toimeenpanolle on kahdeksan vuotta.

On tärkeää, että tavoitteiden toimeenpanoa seurataan ja että niille asetetaan selkeät mittarit, jotta onnistumista voidaan arvioida. Tasa-arvotavoitteiden tulee ohjata tulevien hallitusten tasa-arvosuunnitelmia ja muita toimintaohjelmia, joissa tavoitteille voidaan määrittää tehokkaimmat toimeenpanokeinot, hallinnonalakohtaista tavoitteenasettelua, sekä talousarvio- ja säädösvalmistelua.

Tavoitteille on osoitettava riittävät resurssit, joilla ne on käytännössä mahdollista saavuttaa. Tasa-arvovaltuutetun budjetti on riittämätön suhteessa tehtäviin, mikä selonteossakin myönnetään. Naisjärjestöjen Keskusliitto muistuttaa myös, että **naisjärjestöjen valtionavustus on ollut hyvin matala verrattuna muihin kansalaistoiminnan kansallisiin kattojärjestöihin.** Vahvat naisjärjestöt ja niiden tekemä pitkäjänteinen, yhteistyöhön pohjautuva ja rakenteita muuttamaan pyrkivä työ tukee tasa-arvon vahvistumista ylivaalikautisesti. Naisjärjestöjen valtionapu on tärkeää saada pysyvästi kestävälle tasolle valtiontalouden kehyksessä.

Selonteko linjaa, että **sukupuolten tasa-arvo on tavoitteena asetettava yhdeksi kansalliseksi prioriteetiksi, joka läpileikkaa eri politiikka-alueet, yhteiskunnalliset uudistukset sekä säädösvalmistelun ja muut avainprosessit**. Tämä onkin onnistumisen ehdoton edellytys. Tasa-arvopolitiikan tulee vertautua työllisyys- tai talouspolitiikkaan: kunnianhimoisia tavoitteita tulee seurata jatkuvasti, toimien vaikutuksia arvioida säännöllisesti, ja uusista toimista päättää, jos tavoitteita ei näytetä saavuttavan aiemmin sovitulla.

Naisjärjestöjen Keskusliitto

Saara-Sofia Sirén
Puheenjohtaja

Terhi Heinilä
Pääsihteeri

Lisätietoa:
Merja Kähkönen, vaikuttamisen ja kansainvälisten asioiden asiantuntija, Naisjärjestöjen Keskusliitto, 050 546 6688, merja.kahkonen@naisjarjestot.fi

Naisjärjestöjen Keskusliitto – Kvinnoorganisationernas Centralförbund ry on vuonna 1911 perustettu sukupuolten tasa-arvoa edistävien naisjärjestöjen kattojärjestö, johon kuuluu 72 jäsenjärjestöä ja yhteensä noin 400 000 jäsentä. Naisjärjestöjen Keskusliiton tavoitteena on naisten aseman, sukupuolten tasa-arvon ja tyttöjen ja naisten oikeuksien edistäminen.